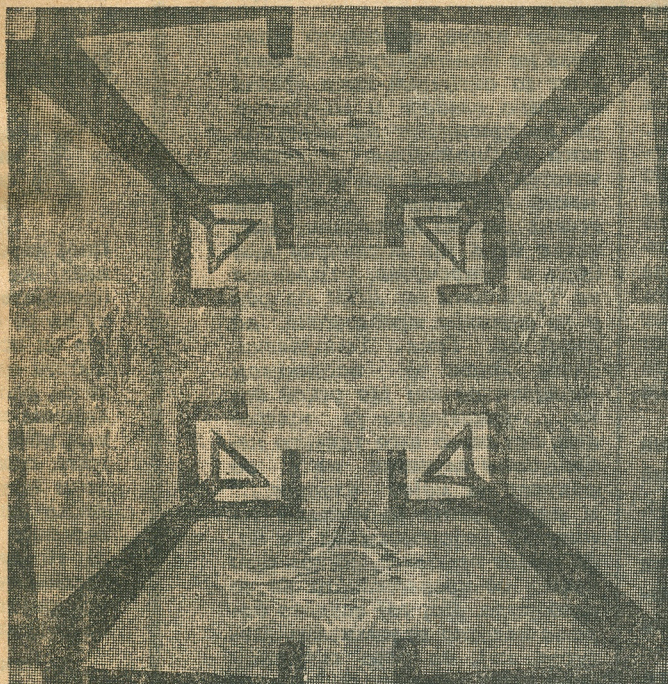

32233

Душан Миновски: Жените го допираат небото, 1984

о подола пауза (по изложбата „100 дела на хрватската уметност“, 1974) во скопскиот МСУ можеме, преку оваа сликарска изложба, да се запознаеме со еден дел од комплексот актуелни тенденции (фотографија, видео, перформанс, скулптура и тн.) во хрватската уметност во последната деценија. Презентирана се дела од овег уметници, од младата генерација кои своите блиски ставови ги оформуваат на поранешните различни уметнички искуства. Единствена врска со „примарното“ или „аналитичко“ сликарство, кое покрај концептуализмот, беше карактеристично за развојот на „новата уметничка практика“ во Хрватска во втората половина на седумдесеттите години, претставуваат изложбите, крајно редуцирани, дела на Борис Демур (1951). Тоа што презентираниа „нова слика“, проблемски круг оформен и под влијание на актуелните движења во европската уметност во осумдесеттите години, ја поврзува со претходните искуства на

хрватските уметници се со стои во нејзината „отвореност“, рационалниот концептуален пристап во создавањето и „разголената“ пластична структура на делото.

„Новата слика“ е креира на како ингенцијонално „лошо“ сликарство кое ги иронизира традиционалните вредности на сликата, што се оглеа во привидно немарниот пристап, но и во не случајно грубата фактура, елементарна боја (до невкус) без тонски валери, потенцирано со „слободниот“ композициски распоред на елементите. Нивната визија е фрагментарна, делува недојршена, нивниот ликовен јазик е стилски некохерентен и намерно еклектичен во едновременото позрзување на повеќе елементи (стилски, тематски, појмовно) меѓу себе неспоиви. Отвореноста на „новата слика“ значи, парадоксално нејзина хармотичност и изразувања на уметниковите „субјективни содржини и лични митологии“ (Б. Стипанчиќ). Нивното проседо носи белези

ИЗЛОЖБИ

ВЛАДИМИР ВЕЛИЧКОВСКИ

Тегобен роман-тизам

»- ктуелните тенденции во хрватското сликарство од 1975 год. до денес«, изложба во Музејот на современата уметност во Скопје

На неоекспресионизам со широко гостуално, но и строго организирање на сликата, со симболично изразување на нејзините содржини. Формалната „читливост“ и декоративноста на делата ја подрзтира и ја содржи знаковната формулација на елементите, енигматични по својот карактер, во што ги согледуваме нејзините најдобри својства. Во априорниот концепт на сликата оставен е доволен простор за изразување на спонгани содржини, ирационални и алузивни. Банализирањето и деформирањето на елементите, кое оди до карикатуралност во претставување е начин, уметниците да го изразат својот револт и критички однос кон традицијата и конвенционалното, во уметноста

и животот, нивниот, би го нарекол тегобен роман-тизам, е значаен како израз на младите уметници, кои создаваат во одредено време и културна средина која има класична традиција но и традиција на новото во уметноста, означувајќи една негова етапа. Се разбира дека ова е еден поглед на хрватската „нова слика“, која не е осамена во југословенскиот културен простор, а чие вистинско толкување веројатно престои Нејзините бројни приврзаници, со издиференцирани изрази, тоа го наметнуваат како потреба (Миливој Биелиќ, Борис Домур, Нина Иванчиќ, Жељко Кинко, Душан Миновски, Горан Петерцел, Дамир Сокиќ, Звездана Фио и Едита Шуберт).